

Arrest

nr. 127 929 van 7 augustus 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd op 13 maart 2014 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2014 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZWART, die *loco* advocaat C. KALENGA NGALA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2010 werd aan de verzoekende partij een F-kaart uitgereikt.

Op 27 september 2013 nam de verwerende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:(...)”

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1, 4°: het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 14/08/2013 met een declaratie vertrek staat ingeschreven. Tevens werd hij van ambtswege geschrapt. Bijgevolg is het duidelijk dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen betrokkenen.

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Gezien betrokkene ambtshalve werd geschrapt en met een declaratie vertrek staat is het onmogelijk documenten op te vragen om dit onderzoek uit te voeren. Tevens blijken uit het dossier geen elementen waardoor een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf daarom ingetrokken en de F-kaart van betrokkene dient bijgevolg te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken”

2. Rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd. Het administratief dossier werd tijdig neergelegd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van formele motiveringsplicht. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Aangezien, eerste onderdeel, de motivering niet adequaat is.

Dat de betwiste beslissing geen melding maakt van de aangetekende zending die de situatie met betrekking tot de relatie tussen verzoeker en zijn vrouw uitlegt.

Dat dit schrijven op 04.02.13 opgestuurd werd, zodat er moet worden onderstreept dat verzoekend partij nog niet wist dat zij een bevel om het grondgebied te verlaten zou krijgen.

Dat tegenpartij toegeeft dat ze deze brief ontvangen heeft. Dat tegenpartij op 12.02.14 aan de raadsman van verzoeker schijft: “In antwoord op uw schrijven dd. 04.02.2014 kan ik u meedelen dat de bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 27.09.2013 alsnog zal worden betekend aan uw cliënt via de bevoegde diensten van Sint-Jans-Molenbeek.”

Dat als tegenpartij zorgvuldig te werk was gegaan, had ze moeten weten dat de beslissing die genomen werd op 27.09.13 niet meer actueel.

Dat tegenpartij dus op de hoogte was van het feit dat er nieuwe elementen bestonden op het moment dat ze besloot om haar beslissing van september 2013 alsnog in maart 2014 te betekenen.

Dat vanaf het moment dat DVZ bevestigd dat ze het schrijven van verzoeker heeft ontvangen, had tegenpartij de plicht om op zijn minst aan te geven waarom zij van mening is dat de aangetekende zending geen pertinente informatie bevat.

Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de gehele administratieve situatie van mijn cliënt, en geen rekening houdt van de gegevens die in zijn administratief staan (of zouden moeten staan).

Dat de motivatie van de bestreden beslissing niet adequaat is omdat er absoluut geen melding wordt gemaakt van de informatie waarover tegenpartij beschikte.

Dat er dus sprake is van schending van het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor moet zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen.

Aangezien, tweede onderdeel, de motivering niet adequaat is in het bijzonder omdat tegenpartij aangeeft in haar schrijven dd 12.02.2014 dat zij over nieuwe informatie beschikt maar toch over gaat tot betekening.

Dat verzoeker op 04.02.2014 een verzoek indiende om zijn machtiging tot verblijf te behouden.

Dat tegenpartij hier een antwoord op diende te geven.

Dat de motivatie van de bestreden beslissing niet adequaat is omdat er geen melding wordt gemaakt van de aanvraag van verzoeker dd. 4.02.2014 terwijl deze uitdrukkelijk gebaseerd is op fundamentele rechten, de heer F. kan inderdaad bewijzen dat hij bijna 3 jaar heeft samen gewoond met Mevrouw L.

Dat tegenpartij niet kon overgaan tot betekening zonder de integratie van de heer F. in België in acht te nemen. Verzoeker is namelijk sinds een lange tijd in België, heeft geen contact meer met zijn land van herkomst en is werknemer in loondienst.

Dat op het ogenblik dat tegenpartij besloten heeft om het schrijven van verzoekende partij niet in acht te nemen schendt ze het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Aangezien de brief dd 12.02.14 van tegenpartij niet beschouwd kan worden als een gemotiveerde beslissing met betrekking tot het verzoek die door de heer F. werd ingediend om zijn machtiging tot verblijf te behouden.

Dat deze omissie des te meer onaanvaardbaar is dat de heer F. zodoende de mogelijkheid om zich te beroepen op artikel 8 ERVM zoals criteria 28A van 19 juli 2009 (die weliswaar geannuleerd is maar waarvan men uit mag gaan dat ze de omvang heeft van een omzendbrief) ontnemt.

Aangezien, tegen partij geen rekening heeft gehouden met alle relevante gegevens waarvan zij kennis had op het ogenblik van het nemen van haar beslissing, met name de aanvraag om het behouden van zijn machtiging tot verblijf van 04.02.14.

Dat de motiveringsplicht geschonden werd en dat de bestreden beslissing bijgevolg nietig dient verklaard te worden.

Dat er door Uw Raad onderstreept werd dat: « , Si toutefois, il apparaît du dossier administratif que postérieurement à la décision entreprise, des courriers relatifs à cette attestation ont été échangés entre les parties et que la partie défenderesse a expliqué la raison pour laquelle ce dit document ne pouvait être pris en considération dans le cadre d'un recours qui peut-être qualifié de gracieux, il n'en demeure pas moins que cette explication ne figure pas dans la décision attaquée en manière telle qu'elle est inadéquatement motivée.

En faisant simplement fi de cette attestation d'emploi destinée à établir les 3 mois d'occupation professionnelle nécessaire et en n'explicitant pas les raisons pour lesquelles elle a estimé pouvoir écarter ce document, la partie défenderesse n'a en tout état de cause pas rempli son obligation de motivation formelle ». (C.C.E. Arrêt n° 19.475 du 27 11.08).”

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen met name dat er geen gezamenlijke vestiging meer is; dat de verzoekende partij met een verklaring van vertrek staat ingeschreven ingevolge welke hij ambtshalve geschrapt werd. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, – zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet – kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt.

In casu is de relevante bepaling artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 4 juli 2011 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. De verzoekende partij heeft dit verblijf verkregen in functie van zijn Belgische echtgenote. Op 14 augustus 2013 werd de verzoekende partij ambtshalve afgeschreven na een verklaring van vertrek. De verzoekende partij betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote. In de uiteenzetting van haar feiten geeft ze immers aan dat er grote verschillen zijn ontstaan tussen beide echtgenoten en dat ze uiteindelijk hebben besloten om uit elkaar te gaan in september 2013. Aldus heeft de verwerende partij in alle redelijkheid vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is.

In haar middel stelt de verzoekende partij dat ze op 4 februari 2013 een brief heeft toegestuurd aan de verwerende partij waarin de situatie tussen de verzoekende partij en zijn echtgenote wordt uitgelegd. Ze stipt aan dat de verwerende partij deze brief heeft ontvangen en dat hieruit volgde dat er nieuwe elementen waren.

De Raad stelt vast dat de brief waarnaar de verzoekende partij verwijst zich niet in het administratief dossier bevindt, zodat de beweringen van de verzoekende partij geen grondslag vinden in de stukken van het administratief dossier. In het administratief dossier zit enkel een schrijven 4 februari 2014. De bestreden beslissing werd reeds genomen op 27 september 2013, dus ruim voor dit schrijven. Aldus kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met dit schrijven. Het louter gegeven dat de bestreden beslissing op dat ogenblik nog niet ter kennis was gebracht, doet hier geen afbreuk aan.

Het enkele feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden beslissing ingevolge dit schrijven niet meer actueel was en niet meer ter kennis had mogen worden gebracht, tast geenszins de wettigheid aan van de bestreden beslissing. Bij de wettigheidstoetsing dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door de verwerende partij. Zoals voormeld was het schrijven waarnaar de verzoekende partij verwijst op dat ogenblik nog niet bekend aan de verwerende partij.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd, noch toont zij een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij in het tweede onderdeel van het middel stelt dat de verzoekende partij een antwoord diende te geven op haar brief van 4 februari 2014 waarin onder meer werd uitgelegd dat de verzoekende partij een werknemer in loondienst is, kan verwezen worden naar hetgeen hiervoor reeds werd uiteengezet. Aangezien de verwerende partij op het ogenblik van de beoordeling geen kennis kon hebben van de brief van 4 februari 2014, kon ze ook niet aangaande deze brief motiveren in de bestreden beslissing. Verder dient te worden aangestipt dat zo de verzoekende partij van oordeel is dat zij een verblijf zou kunnen krijgen op grond van haar tewerkstelling, het haar vrijstaat om een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijf als werknemer te richten tot de verwerende partij. De verzoekende partij dient hiertoe echter de geëigende procedure te volgen.

In tegenstelling wat de verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met alle relevante gegevens bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is omdat zij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM en op de criteria 2.8.A van de instructie van 19 juli 2009, beperkt zij zich tot een blote bewering. De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geen enkele verduidelijking aanbrengt omtrent haar bewering dat zij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Dergelijk betoog is niet ernstig. In zoverre de verzoekende partij meent zich te kunnen beroepen op de instructie van 19 juli 2009 dient te worden opgemerkt dat de Raad van State deze instructie heeft vernietigd en dat elke toepassing van de instructie *contra legem* zou zijn en zou leiden tot de nietigheid van de genomen beslissing. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk maakt.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verwijzing van de verzoekende partij naar een arrest van de Raad niet dienstig. Vooreerst blijkt niet dat de feitelijke omstandigheden dezelfde waren. Hoe dan ook hebben precedentes in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. De Raad dient dan ook niet in te gaan op de door verzoeker aangehaalde rechtspraak (RvS cass, 16 december 2009, nr. 198.981).

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU